

RÖGZÍTÉS

Vasile Dâncu 7

Örökre egy domb tetejéhez vagyok rögzítve,
nincs léghajóm, se szárnyam,
csak szegény elvágódásom
viszi el a gondolataimat
a sok városba.
Az útjaim rövidek
és fedik egymást,
mint a cérnaszálak egy gombolyagban.
Egyetlenegy nagy csodát sem ismerek,
melyet meg kellene nézni
legalább egyszer az életben,
nem ismerem a sok gyökértelen sírását sem,
akik arra vágnak,
hogy legalább egy pillanatra
érinthessék a homlokukat
a szülőfalujuk göröngyéhez.

8 AZ ÖREG

Még a könyvtára
klasszikusai is megvénültek,
fiatal múzsája
elhagyta másért.
Valamikor azt hitte,
hogyan a vers szárnyai
megrendíthetik
a városok falát.
Aztán látta,
hogyan a barátok álarcot húznak,
és elképzeldhetetlen
szerepet játszanak.
Olyan tavaszok jöttek,
melyekben több madár érkezett, mint máskor,
a hó is elolvadt,
de nem úgy, mint a híres gall
balladájában.
Lakkcipőben
hattyúk mennek el.
Éppen az előtt a
kapu előtt, ahol
olykor a legkeserűbb
dohányát szívja.

(Fordította: Demény Péter)